

РЕШЕНИЕ

№ 1853

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1082** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 6 от Закона за закрила на детето/ЗЗД/, във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. А. У., гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут /р. 622/10.01.2023 г. на зам. председател ДАБ МС/ и чрез представител по реда на чл. 25 от ЗУБ. Жалбата е срещу заповед ЗД/Д-С-КС-020/18.012023 г., издадена от директор на дирекция СП, район К. село, СО. С оспорваната заповед непълнолетната А. У., чрез представляващ по реда на чл. 25 от ЗУБ прави оплаквания за дапуснати СПН при издаване на оспорваната заповед. Твърди се, че като дете в риск по см. § 1, т. 11 от ДР ЗЗДет, оспорващата е лишена от родителска грижа, грижи се за малолетния си брат и съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо и социално развитие. Излага се съображение и за нарушение на ЗЗДет, че не се зачита състоянието на детето – без родителски грижи, а в РПЦ О. купил, където е било начално настанено имало социални условия, контингент от същия етнос, при които взаимопомощта давала сигурност за жалбоподателката и брат й. В РПЦ О. купел имало и обособена мюсюлманска общност, предвид религиозната принадлежност на жалбоподателката. В момента има открита работа по събиране на семейството – родителите на жалбоподателката и брат й са в Турция, което препятствало настаняването за интегриране здравно-социална грижа. Като СПН се изтъква и липсата на мотиви в оспорваната заповед, съобразно сочените правни основания. Има оплакване, че жалбоподателката има страх от евентуално психологическо

насилие спрямо нея и брат ѝ в дома в Р.. Оспорваната заповед противоречи на целта на закона, тъй като не е доказана необходимостта от настаняване на жалбоподателката в място, различно от РПЦ О. купел.

Ответникът по жалбата - директор на дирекция "Социално подпомагане" район К. село, в съпроводителното писмо, оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна. Представил е административната преписка по издаване на оспорения акт. Ангажира допълнителни доказателства, с представянето на социален доклад ПР/Д-С-КС/101-001/15.932023 .

Като трето неучастващо в административната процедура лице, становище взема и управител на ЦНСТ Р.

Съдът, като взе предвид изложените доводи, съобрази доказателствата и закона, намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лица, които имат правен интерес от оспорването, съдържа необходимите форма и реквизити, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна, при следните съображения:

По делото няма спор по фактите установени в административното производство, приети от съда. Жалбоподателката е непълнолетна, бежанец от С., откъдето със семейството си – баща, майка и брат – малолетен са преминали в Турция. В Турция е пребивавала 3 години със семейството си, където е работила, и научила местния език. В България е дошла нелегално, без документи и без пълнолетни придружители преди 4 месеца. При поискано съдействие е била настанена в бежански лагер /РПЦ/ О. купел. От пребиваването ѝ в България е поискала международна закрила, като на основание чл. 25 от ЗПП във вр. чл. 23, чл. 25 от ЗУБ е назначен представител адв. В. от САК, който осъществява процесуалното представителство. По подадено искане по отношение на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут и отказан статут на бежанец с посочено решение на зам. председател на ДАБ.

Предвид изискваната специална закрила към деца, за които не се полагат роодителски грижи, поради различното местопребиваване на деца и родители от страна на ДАБ е започнало административно производство пред АСП, с компетентна Д СП К. село, С. по настаняване на жалбоподателка, както и малолетния брат по административен ред. В настоящото производство от страна на представляващия жалбоподателката се представиха писмени доказателства за производства по негови искания до НБПП, Н., Д СП Кр. С. и РПЦ О. купел.

От приложената кореспонденция, съдът прави извод, че необходимостта от преместване и настаняване на жалбоподателката е във връзка с чл. 33 от Закона за убежището и бежанците. След като е получила хуманитарен статут, тя се ползва с международна закрила и следва да бъде изведена от ТП на ДАБ О. купел. По този повод е издадена и оспорваната заповед.

На първо място, заповед 3Д/Д-С-КС-020/18.012023 г., издадена от директор на дирекция СП, район К. село, СО за срок - 2 години или до произнасяне на съда с решение по чл. 28 3ЗД, е издадена от компетентен орган, съобразно нормата на чл. 27, ал. 1 3ЗД.

На второ място, заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

На трето място, заповедта е съобразена и с приложимия материален закон и неговата цел.

Правното основание за издаване на процесната заповед за временно настаняване по административен ред е чл. 25, ал. 1, т. 1 и 2 ЗЗДет, а фактическа предпоставка за издаването ѝ е необходимостта от спешни мерки за закрила на детето, поради това, че е дете в риск.

Заповедта е мотивирана. Същата е издадена въз основа на изготвен социален доклад, от който и от останалите приложени доказателства, се установява необходимостта от налагане на цитираната мярка.

Съобразно нормата на чл. 27, ал. 1 ЗЗД, настаняването на дете в семейство на роднини или близки, както и настаняването на дете за отглеждане в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или специализирана институция се извършва от съда като до произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред. Следователно, в конкретния случай, се касае за налагане на временна мярка по административен ред до произнасянето на съда за предоставяне на социална услуга-резидентен тип или специализирана институция, в случая настаняване на детето в Център за настаняване от семеен тип за деца в Р..

Въпреки оспорване на обстоятелствата, установени в заповедта от страна на оспорващата, чрез представителят ѝ не се установи законните интереси на настанената в ЦНСТ Р. да са засегнати до степен да е лишена от възможността да се движи в района на Центъра, да задоволява нужди във връзка с покупка на стоки; настанена е в самостоятелно помещение само за нея и малолетния ѝ брат. Искането за връщането ѝ в ТП ДАБ О. купел е затова да е в близост с лица от сирийска бежанска общност.

От административния орган е представен социален доклад от 15.03.2023 г., съставен след издаване на оспорената заповед. Очевидно е, че настаняването в ЦНСТ е следствие от това, че в центъра в О. купел не се предлага такава възможност. Близостта на жалбоподателката с други бежанци на нейна възраст и от неин етнос е субективното ѝ желание, а по преценка на съда под съмнение се поставя и сигурността в този център, като се има предвид доклад на пна главен експерт социална дейност и адаптация, че към първоначално определения ден за заминаване в Р., жалбоподателката и брат ѝ са избягали и са били в неизвестност една седмица(!) Спорен е въпросът, условията за живот в ТП са по-добри или тези, каквито са им осигурени за отглеждане в социалните домове. Съдът изцяло кредитира пояснението на управителя на ЦНСТ Р. за неограничената възможност, извън нощни часове, за интернет комуникация с родителите. Отчита се и заведената процедура по събиране на семейството. Предвид това, съдът не приема, че оспорваната заповед е незаконосъобразна на всяка цена.

Събраните доказателства са достатъчни за да се определи, е налице основание за временното настаняване на оспорващата в Центъра за настаняване от семеен тип за деца в Р.. Съдът не кредитира като относимо доказателство приложената кореспонденция между непълнолетната и адвокатата ѝ.

Законът за закрила на детето регламентира специфични обществени отношения, при които определящи са интересите на децата.

Съгласно т. 1 на чл. 3 от Конвенцията за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г., ратифицирана с решение на В. от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г., в сила от 3.07.1991 г. и съставляваща част от законодателството ни, висшите интереси на детето са "... първостепенно съображение във всички действия, отнасящи

се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи". В унисон с тази уредба е и нормата на чл. 10, ал. 1 ЗЗД, прогласяваща правото на всяко дете на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. Безспорно се установява от данните по делото, че родителите са в трайна невъзможност да отглеждат при подходящи условия по обективни причини, които не е необходимо да се коментират. Безспорно е, че след подаване на молбата за събиране на семейството, след като жалбоподтел е придобила хуманитален статут в РБ и се ползва с международна закрила, процедурата ще завърши положително, а следващото е семейството да се премести в Германия, в което съдът, най малко се съмнява. В тази връзка изложението на представляващия оспорващата за приложимостта на чл. 23 от директива 2013/33/ЕС на ЕП и на Съвета от 26.06.2013 г. за оценка на най-добрия интерес на детето е правилно и в проведената процедура по издаване на оспорваната заповед и настаняването на жалбоподателката в ЦНСТ в Р., съдът приема, че нормативните изисквания са спазени. Самата директива въвежда изисквания да се гарантират стандарт на живот, подходящ за физическото, умственото, духовното, моралното и социалното развитие на ненавършилите пълнолетие. Жалбоподател излага, като лични съображения желанието да е в създаден „хабитат“ от сирийски бежанци в С., с оглед осъществяване на социални контакти. Такава причина, от която да се изведе задължение за адм. орган да се съобразява с желание на непридружен непълнолетен не е въведена в ЗЗДет. и ЗУБ. Непридружените ненавършили пълнолетие, се настаняват, в центрове за настаняване, специализирани в приемането на ненавършили пълнолетие, както сочи разпоредба на чл. 24 от директива 2013/33/ЕС, а затова, че законните интереси на непълнолетната и брат ѝ не са в нарушение за изпълнение изискванията децата да са настанени заедно.

Съдът, при обсъждане фактически установеното и правните си изводи, прие от решаващо значение в случая, че оспорваната заповед е изцяло съобразена с изискванията на ЗЗДет, както разпорежда чл. 6а от ЗУБ. Интересите на оспорващата за запазване висшия интерес да не се нарушават права на детето, както и да се съдейства за неговото цялостно развитие и за осигуряването на жизнена среда, в която да са спазени и запазени правата му. В случая, разпоредбата на чл. 23, т. 2, б. „г“ от директивата като изискване, обективно не е могла да бъде спазена, поради отсъствието на подходящ социален център в С., а като се взе предвид, че са изпълнение останалите изисквания на тази разпоредба, подредени по приоритети, заповедта не е незаконосъобразна.

Посредством предприетата мярка е постигната целта на закона да се защитят висшите интереси на детето, които имат приоритет пред желанията и интересите на родителите.

Предвид изложеното, заповед ЗД/Д-С-КС-020/18.012023 г., издадена от директор на дирекция СП, район К. село, СО е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на процесуалните правила, материалния закон и неговата цел, а жалбата на А. А. У., непридружена непълнолетна, като неоснователна следва да се отхвърли.

Съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. У., непридружена непълнолетна против заповед ЗД/Д-С-КС-020/18.012023 г., издадена от директор на дирекция СП, район К. село, СО.

Решението може да се обжалва, в 14- дневен срок от съобщението, пред ВАС.

съдия: